

pa je vzletelo par divjih rac ter se preselilo na drugo obal hladnega jezera.

Sedaj je prišel čas, da Miha vstane iz svojega zatišja, od koder je samomorileca natančno opazoval.

Tiho se priplazi h Krokarju in — sklenivši obe roki — vzdihne na pol milovaje, na pol zadovoljno: »No, sedaj je pa revež prestal ta svet!« V tem hipu se oglasi samomorilec: »Oh, saj sem še živ, gospod, še živ! Kaj ne? Ali sem mrtev?« Miha ni vedel, ali bi se smijal,

ali čudil brezpametnemu človeku. Kakor bi se čudil, zakliče: »Kako pa, da ste se zgrudili na tla?« — »Ker sem mislil, da sem mrtev«, odgovori mirno Tonček Krokar.

Podasta se skupaj domov. Tončku je treba malo žganja, in kmalu je pomirjen. Ker se mu je v tem slučaju steklo tako čudno pa vendar ugodno, zavrne odslej odločno vsako skušnjava hotečo mu prigovarjati, naj se sam usmrti!

(Nadaljevanje prih.)

BOLNIK.

potrto dušo, bolen na telesi,
Oj, lastovke, tako sem čakal vas!
Ko zemlja zdaj se s cvetjem mladim reši,
Trepeče solza mi svetla v očesi:
Presrečen sem — pomladni gledam čas!

Ne veste vé, kaj ta pomlad pomenja,
Kaj toliko mi vzbuja milih nâd!
Pač vem: nebó jednako se razpenja,
Pod njim življenje isto se začinja,
A ta pomlad mi druga je pomlad!

Na blede lice znanci so kazali,
Na moj život so gledali skrbeč:
»Ta nosi v prsih svojih smrtne kali,
V prerani grob ga homo pokopali,
Pomladi zlate on ne vidi več!« . . .

A vidim jo! Krepilni dih v prirodi
Močij mi vliva novih v bolni trup;
Skrivnostno snuje mladi čas povesodi,
Veselje ž njim, nebeško dete, hodi,
Srcé preveva mi življenja up.

O, živel bom! Krog mene cvetje vstaja,
V radosti zemlji se žari obraz;
Prirode kras neštét na dan prihaja,
Vse poje, cvete, svet se ves pomlaja,
Zakaj bi ž njim se ne pomladil — jaz?

Željno mi plove vid čez solčne griče,
V opravo svet je svatovsko odet;
Kako me zove k sebi, vabi, miče,
Kako budi spomin, kako mi kliče
Nazaj veselje davnih srečnih let!

Ne! Da stojim resnično poleg groba,
Samó bolešno gledal bi nazaj,
A ta pomlad, vesoljna ta svetloba,
O, to je moja, zlata moja dôba,
Kako ne gledal rad bi v ta sijaj?

In živel bom! Nesite me, stopinje,
Med živi svet, na sredo med pomlad!
Ko stvarstvo božje polno je blaginje,
Razpni, moj duh, perot v višave sinje,
Pomlad je tu, čas novih milih nâd! —

A. Funtek.

Fran Levstik.

Brzkone se še spominjaš, mili čitatelj, moža srednje velikosti in s podkovanu palico v rokah, stoječega ob jutranjih

urah v senci košatega kostanja pred licejalnim poslopjem v Ljubljani. Ta mož je bil skriptor cesarske kraljeve